

го Българскаго народа, който отъ сега е былъ предоставенъ собственнымъ своимъ силомъ.

Какъ Българе, тѣй и сърбытѣ до послѣднихъ половинъ преминалаго столѣтїя сж были независими отъ Цариградскы Патрицы. Българе си сж имали природны Патріарсы въ Търновъ и Охрида. Десятѣтъ Българскы епархіи по Българїи, Фракіи и Македонїи, не само че сж были подъ Словянскы Патріарсы; но еще задъ Дунавъ одонатъ сж представлявали довольно широко прибѣжище и подвигъ за упазванїе природнаи писменность между самытѣ Българе. Таи писменность могла да ся уварди и подържи съ Славянско Богослуженїе и въобще въ воспитанници духовнаго званїя.

Въ тои періодъ, т. е. въ продълженїе 18го вѣка хванали да ся проявляватъ тукъ тамъ по Българїи ржкописны книги по ново-българско нарѣчїе; тѣхно съдържанїе повечето ю преводъ изъ поучителны слова св. Отцевъ.

Въ нѣколыхъ таквыхъ ржкописныхъ книгыхъ кон ми ся паднахъ съ голѣмъ трудъ не нахождамъ нищо постоянно въ правописанїе.

Колко за Българе, имало ю надежда, щото Търновско Патріаршество да съгради по силки свои епархіи училища народны, за кон по учены Българе щели ся да ся стараятъ за да съставятъ добры ржководства и Грамматикы, кон да иматъ критическїи видъ.

Но случило ся съвсѣмъ на опаки! Цариградскїи Патріархъ Фанарїотинъ Самуилъ, изработилъ у слабого Султана Селима III уничи-